

စာပေသမိုင်း

၆ ကျမ်း
မြောက်နောင်

အခန်း (၁)

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ခြောက်ထပ်တိုက် ခြောက်လွှာပေါ်မှ ခုန်ချ ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေရန် ကြံစည်နေသည်။

ပါးနှစ် ဖက်မှာ မျက်ရည်တွေ ရွဲနေသလို ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိ ရေ ရွတ်လျက်...

"သေချင်းဆိုတော့ ၊ ကောင်းကို မကောင်းဘူး၊ ဒင်းတို့ ဗိုက်မကြီးတိုင်း သူများ သားသမီးဖျက်ဆီးတဲ့ မသာတွေ ၊ တာဝန်ယူဖို့ကျတော့ နွားကို ဟမ်ဘာ ဂါ ကျွေးသလို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်...ဘဝဆက်တိုင်း ဒင်းတို့ကို သင်းကွပ်ခွင့်ရတဲ့ ယိုးဒယားဒေါက်တာ ဖြစ်ပါစေသား"

လိုရာဆုကိုတောင်းပြီးသကာလ ပဝါစကို မျက်လုံးမှာ စည်းပြီး ပကာ သနတွေ မပါဘဲ သဘာဝ ကျစွာ ခုန်ဆင်းလိုက်၏ ။

'ယား...'

ယားခနဲ အော်ပြီး ကားခနဲခုန်ချလိုက်ရာ အောက်ရောက်တော့ အား ခနဲ။

'အား'

မြေကြီးနှင့်ခန္ဓာကိုယ် မိတ်ဆက်မိတော့ အိပ်ရက်မရှိတဲ့ ညတွေ နိဂုံး ချုပ်သွားသည်။

ကတ္တရာလမ်းမပေါ်မှာ သွေးသံရဲရဲဖြင့်...

*

ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနား

'ဟေး'

ကုမ္ပဏီဖွင့်ပွဲအထိမ်းအမှတ် မိုးပျံပေါင်းကို ကြိုးဖြတ်လိုက်သည်နှင့်
ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်ပရိသတ်အပေါင်းကလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး မြိုင်မြိုင်
ဆိုင်းဆိုင်းဂုဏ်ပြုကြသည်။

ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း...

ဦးနေကမ္ဘာကျော်ရဲ့မျက်နှာမှာ ပျားရည်ဆမ်းသော လဝန်းပမာ ပီတိ
တွေ ရွန်းရွန်းဝေလျက်။

'ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်းပါ ဦးကမ္ဘာ..ခင်ဗျားရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေ
ပြည့်ဝပြီပေါ့'

စီးပွားရေး လောကထဲမှမိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်သူ ဦးခင်စန်း၏ ကမ်းပေး
သော လက်ကို ပြန်လည်ဆွဲယူနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အချိန်တွေ အကြာကြီးစိတ်ကူး
ယဉ်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်သင်တန်းကျောင်းကုမ္ပဏီလေးကို ဒီနေ့ အောင်မြင်စွာဖွင့်လှစ်
နိုင်ခဲ့ပြီမို့ ဒီည နန်းထိုက်တော် ဝင်မှာ မိတ်ဆွေတွေ အားလုံး ဆုံပြီး သောက်ပွဲ လေး
ကျင်းပရအောင်''

"အရမ်းကိုကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် မ ဖြစ် ဖြစ်အောင် လာ
ခဲ့ပါ့မယ်"

သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ ဦးကြည်လှကလည်း အားရတက်ကြွစွာ ဝင်ပြော
သည်။

"ဒါဆိုရင်တော့ ငါလည်း အခုပဲ အိမ်သာဝင်လိုက်တော့မယ်ကွာ"

"ဘာလဲ မင်းဗိုက်ဆာနေပြီလား"

"နင့်ကြီးတော် ဗိုက်ဆာရမှာ လား၊ ကြိုတင်ဝိတ်လျှော့ထားမလို့ကွ"

"ဟား..ဟား..ဟား...ဟား.."

ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားလေးကတော့ ရယ်မောသံများ နှင့် အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ဖွင့်ပွဲပြီးလို့ မကြာခင်မှာ ပဲ ပိတ်ပွဲပါ ကျင်းပရတော့မည် ကို သူတို့ ကြိုတင်မသိခဲ့ပါချေ။

*

ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း...ဒုန်း

ပြင်းထန်သော ခြေသံနှင့်အတူ ဆံပင်ဖားလျားချထားသော အမျိုး သမီးတစ်ယောက် ခြောက်လွှာဆီကို လှေကားအတိုင်းတက်လာသည်။

ခြောက်လွှာရောက်သော အခါ အခန်းတံခါးပိတ်ထားသော တိုက်ခန်း ရှေ့ ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး တံခါးချပ်ဆီ မျက်နှာမူလျက် အက်ကွဲသံကြီးဖြင့်

"နင်တို့က ငါ အပိုင်စားရထားတဲ့နေရာကို လာလုဖို့ ကြိုးစားနေတာ ကိုး၊ တွေ့ ကြပြီပေါ့ဟယ်၊ ယောက်ျားတွေ ပါလာလို့ကတော့ သေဖို့သာပြင်"

ထိုအမျိုးသမီး၏ အသံကြောင့် သူမကျောပေးထားသော မျက်နှာချင်း ဆိုင်အခန်းမှ တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်လာပြီး လူတစ်ယောက်ထွက်ကြည့်သည်။

မျက်လုံးတွေ ကို သေချာပွတ်သပ်ပြီး ပြူးပြဲကြည့်လိုက်တော့..

"အသံကြားလို့ထွက်ကြည့်တာ ဘာမှလည်း မရှိပါလား၊ ရှေ့အခန်းက လည်း သော့ ကြီးခတ်ထားတယ်။ ငါ နားကြားမှာ ခံတာများ လား"

ပဟေဠိတွေ ကို အဖြေညှိဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ တံခါးကို အသေစေ့၍ အထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ သော့ခတ်ထားသည့်အခန်းမှတံခါးချပ်က မည်သူမှမထိပါဘဲ လှုပ်သွားလေတော့၏။

အဲဒီက အစပြု၍

*

အခန်း (၂) ဦးနေကမ္ဘာကျော် သူရဲကုမ္ပဏီမှာ အသစ်စက်စက် ခန့်ထားသော ဆရာ တစ်ယောက်၊ ဆရာမ တစ်ယောက်နှင့် Reception မှ ဝန်ထမ်းတို့ကို meeting ခေါ်ပြီး တာဝန်တွေ ခွဲပေးသည်။

"အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း တို့ အိုဆူမိစံဂျပန်စာသင်တန်းကျောင်း ဟာ အခုမှ စဖွင့်ကာစ ဖြစ်တဲ့အတွက် လက်ရှိနာမည် ရနေတဲ့ မိုးမိဂျီတို့၊ ဝင်း တို့၊ ဖူဂျီစံတို့ကိုတော့ မိနိုင်းဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒီတော့ လူသစ်၊ စိတ်သစ်၊ ဝန်ထမ်းအသစ်နဲ့ အလုပ်သစ်ကို စရမယ်။ အစကောင်းမှ အနှောင်းသေချာ ဆိုတဲ့အတိုင်း လုံ့လဝီရိယစိုက်ထုတ်ရမယ်။ ဖွင့်ကာစမို့ ကျောင်းသား အလာ နည်းတယ်။ စုံစမ်းတဲ့သူ နည်းတယ်ဆိုပြီး Reception ကလည်း ထိုင်ခုံမှာ အိပ်မနေပါနဲ့။"

Reception မလေး ညချမ်းဖြူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဆရာ ဆရာမတွေ ကလည်း အတန်းချိန်နည်းသေးတဲ့အချိန်မှာ အင်တာနက်တွေ ဖွေစံဘွတ်(ခ်)တွေ ဝိုင်ဖိုင်တွေ ထိုင်သုံးနေတာထက် ကိုယ်သင်ကြားရမယ့် သင်ခန်းစာကို လေ့လာနေစေချင်တယ်။ ဒါမှလည်း ကိုယ့်အရည် အချင်း တဖြည်းဖြည်းတိုးတက်လာမှာ လေ။"

ဂျပန်စာ သင်ကြားမယ့် ဆရာ ဦးအောင်ဝင်းနဲ့ ဆရာမ ဒေါ်ရွှေစင်၊

ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"တဖြည်းဖြည်း ကျောင်းသားများ လာလို့ ဝင်ငွေပုံမှန်လည်ပတ်နိုင်ပြီ ဆိုရင် ဆရာ ဆရာမတွေ Receptionist တွေ လည်း လစာတိုးလာမှာ ပါ။ ဒီမှာ က ဝန်ထမ်းဆိုတာထက် အားလုံးကို မိသားစုလို နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံ တယ်။ အဲဒါကြောင့် အိုဆူမိစံကြီး တိုးတက်အောင် ဒီကမိသားစုတွေ ဝိုင်းဝန်း ပြီး တက်ညီလက်ညီကြိုးစားကြတာပေါ့။ ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ"

အားလုံးတက်ညီလက်ညီ -

"ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး သူဌေး"

"ကဲ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီလောက်ပါပဲ"

အစည်းအဝေးရပ်သိမ်းပြီးသကာလ အားလုံးကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ထိုင် ပြီး ခူးနှံ့နေလိုက်ကြသည်။

သင်တန်းစဖွင့်ပြီး သုံးရက်အကြာမှာ သင်တန်းလာစုံစမ်းတဲ့ကျောင်း သား ရောက်လာသည်။

"ဂျပန်စာသင်တန်းအပ်ချင်လို့ပါ"

Receptionist မလေး ညချမ်းဖြူ အိပ်ငိုက်နေရာမှ မျက်လုံးကိုလက် နှင့်ပွတ်လိုက်ရင်း -

"ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာကိစ္စလဲ မသိဘူး"

"သင်တန်းအပ်ချင်လို့ပါဆို"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာသင်တန်းလဲ မသိဘူး"

"ဪ...ဂျပန်စာသင်တန်းဖွင့်ထားတဲ့နေရာကို လာမှတော့ မော် ဒယ်သင်တန်းလာအပ်တာ ဖြစ်မလား"

ညချမ်းဖြူ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ခကျအသာနမ ကို တောင်းပန်လိုက်သည်။

"ဆောရီးပါရှင်...ကျွန်မက အသစ်ဆိုတော့..သိပ်မသိသေးလို့ပါ။ အစ်ကို ဘယ်နှလူတက်မှာ လဲ မသိဘူး၊ ဂျပန်စာမှာ N1, N2, N3, N4,N5 ဆို တာ ရှိပါတယ်"

"ကျွန်တော် က အခုမှအသစ်ဆိုတော့ N1 ကပဲ စတက်မှာ ပေါ့။ သင် တန်းကြေး ဘယ်လောက်လဲ မသိဘူး"

"ကျွန်မတို့သင်တန်းကလည်း ခုမှ အသစ်ဆိုတော့ သင်တန်းကြေးက သုံးလပြတ်ကို ငါးသော င်းပဲ ယူပါတယ်ရှင်၊ အချိန်ဇယားကလည်း အတိအကျ မဆွဲရသေးတော့ အစ်ကို အားတဲ့အချိန် လာတက်လိုက်ပါ၊ ဒီမှာ ဆရာကော ဆရာမကော လောလောဆယ်အချိန်ပြည့် မိုးလင်းကညအထိ အားနေပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆိုရင် အခုပဲ တက်လိုက်ပါ့မယ်၊ သင်မှာ ဆရာသင်မှာ လား ဆရာမ သင်မှာ လား"

"အစ်ကို ဘယ်သူနဲ့သင်ချင်တာလဲ"

"အင်း ဘယ်သူနဲ့သင်သင် ရပါတယ်။ ပညာရဖို့ အဓိကပဲ၊ ဆရာမက ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိလဲ"

"ခန့်မှန်းခြေ ၃၀ ဝန်းကျင်လောက်တော့ ရှိပါတယ်"

"ဪ...ဒါဆို မကြီးမငယ်ပါပဲ။ ချောလား မသိဘူး"

"အစ်ကို စာသင်မှာ လား၊ ဆရာမမျက်နှာကြည့်မှာ လား"

"စာသင်နေရင်းနဲ့ ဆရာမမျက်နှာကြည့်တော့ ရှင်းပြတာ ပိုနားလည် တာပေါ့"

"အင်းလေ...ဒါဆိုရင်လည်း ပြောပြပါ့မယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူးနော်၊ ကိုယ့်ဆီ ဈေးဦးလာဖောက်တဲ့ customer မို့လို့ပြောပြတာ၊

ကျွန်မတို့ဆရာမက အဝေးကကြည့်ရင် အန်တီဝါဝါဝင်းရွှေလိုပဲ"

"ဟမ်"

ကျောင်းသားခများ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

"ငယ်ငယ်တုန်းကပုံနဲ့တူတယ်လို့ ပြောတာပါ"

"ဟုတ်လား..ဆရာမမှာ အိမ်ထောင်ရှိလားဟင်"

"အပျိုကြီးပါ"

customer ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်သွားပြီး

"အခုပဲ အပ်ပြီဗျာ...နာမည် မှတ်လိုက်တော့..ဇော်မောင်မောင် လတ်"

"ငါးသော င်းကျပါတယ်ရှင်"

ဘောင်ချာဖြတ်ပြီးသကာလ ဇော်မောင်မောင်လတ်ဆိုသော ကျောင်းသားကို ဆရာမဒေါ်ရွှေစင်အခန်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

လောလောဆယ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးလည်း အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့တင် လုပ်ငန်းစ,ရမှာ ပဲလေ။

ဆရာမဒေါ်ရွှေစင် သူ့ရဲ့ပထမဆုံးတပည့်ကို ခရေစေ့တွင် ကျ ဂဃ နဏ စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် ထဲထဲဝင်ဝင် သေသေချာချာ တိတိကျကျ ရှင်းပြနေ ပေမယ့် ကျောင်းသားက ဖင်ကုတ်၊ ခေါင်းကုတ်၊ သက်ပြင်းချ ခေါင်းယမ်းရင်း အတန်းချိန်စေ့သွားသည်။

ပြန်ထွက်လာတော့ Receptionist ညချမ်းဖြူက customer ကို မေးခွန်းထုတ်၏ ။

"အစ်ကို အဆင်ပြေရဲ့လား မသိဘူး"

customer ခေါင်းယမ်းပြရင်း

"ဘာတွေ မှန်းလည်း မသိဘူး၊ တစ်လုံးမှန်းမလည်ဘူး၊ တော် ပြီ ဂျပန် စာကို စိတ်ကုန်သွားပြီ။ နောက်နေ့လည်း မလာတော့ဘူး"

"ဟမ်"

အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေစဉ် သူဌေး ဦးနေကမ္ဘာကျော် ရုံးခန်းထဲမှထွက်လာပြီး

"meeting ရှိတယ်၊ အားလုံး ခဏလာဦး"

*

"Receptionist က ကိုယ့်ဆီ ခုမှလာအပ်တဲ့ ကျောင်းသားကို ဘယ် level ရှိမှန်း သေချာမမေးဘူး။ ဂျပန်စာမှာ N5 က အခြေခံ၊ တဖြည်းဖြည်း နဲ့မှ N4 N3 N2 ဆိုပြီး တက်လာတာ၊ N1 က အမြင့်ဆုံး level ဆိုတာ သေချာ မရှင်းပြဘူး၊ ကျောင်းသားကမသိလို့ ဩပြောတာကို ဩစာအုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဆရာမကလည်း ကိုယ့်ကျောင်းသားကို သေချာ ဂဃနဏမမေးဘဲ စထိုင်တာ နဲ့ ပါးစပ်က Nonstop လွှတ်တာ အတန်းချိန်စေ့တဲ့အထိ ကျောင်းသား ပြန် ပြောချိန်တောင် မရလိုက်ဘူး၊ ဟိုက အခြေခံတောင် မရှိတဲ့ဟာ N1 စာ နား လည်မလား၊ အခုမှအလုပ်စလုပ်ကြတယ်၊ ခုပဲ လွဲကြတယ်၊ အဲဒီ ကျောင်းသား ကို ပြန်ဖုန်းဆက်၊ level မှာ သင်တာပါလို့ ပြောပြီး N5 က ပြန်စသင်"

ဆရာမနှင့် Receptionist ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ ငြိမ်နေကြသည်။

"ဆရာအောင်ဝင်းကလည်း အိမ်သာတက်ပြီး ရေမဆွဲချခဲ့ဘူး၊ သူဌေး က အိမ်သာတက်တာက စပြီး လိုက်ပြောနေရရင် မကောင်းဘူး၊ ကိုယ့်အသိ စိတ်ဓာတ်လေးနဲ့ကိုယ် အသိတရားရှိကြပါ"

ဆရာအောင်ဝင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်

"ဟို...ဟို...ကျွန်တော် ကျောင်းသားလာရင် စာသင်ဖို့အကြောင်း တွေးရင်း သတိမေ့သွားလို့ပါ သူဌေး၊ အခုသွားဆွဲချလိုက်ပါ့မယ်"

"နေ..နေ..ကျုပ် ချပြီးပြီ၊ ဆရာတို့ လုပ်ရမှာ က အခု အားလုံး ကျောင်းသားလာအောင် ယတြာချေဖို့ပဲ"

"ဘယ်လိုချေရမှာ လဲ သူဌေး"

"ကျောင်းပေါက်ဝမှာ စာအကြီးကြီးကပ်ထားရမယ်"

ဝင်လာမဆုံး တရုန်းရုန်း

စာကပ်ပြီးနောက်

"သူဌေး..ကျွန်တော် ကြားဖူးတာကတော့ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲပါ။ ဘာဖြစ်လို့ သူဌေးစာမှာ ဝင်လာမဆုံး တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေရတာ လဲ"

ဦးနေကမ္ဘာကျော်က ဆရာအောင်ဝင်း၏ အမေးကို ပြန်လည် ရှင်းချက်ထုတ်၏ ။

"အေး..စာဆိုတာ အတိတ်တဘောင် နိမိတ်ဆောင်ကွ၊ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲဆိုရင် စာသင်ခန်းထဲကို ကျောင်းသားတွေ ဝင်မလာဘဲ သဲတွေ ဝင် လာမှာ စိုးလို့ ဝင်လာမဆုံး တရုန်းရုန်းလို့ ပြောင်းလိုက်ရတာ စတိုင်သစ်ပေါ့"

"မိုက်တယ်ဗျာ၊ နောက်နေ့ကစပြီး ဒီကျောင်းကို တရုန်းရုန်းနဲ့ဝင်လာကြတော့မယ်ထင်တယ်"

"ကျောင်းသားတွေ လား"

"ဟုတ်ဘူး၊ အလှူခံတွေ "

အခန်း (၃) "မောင်ညီမလေးတို့ရေ၊ ခုဆို ဂျပန်နိုင်ငံဟာ
မြန်မာနိုင်ငံအပေါ်တင် ရှိနေတဲ့ ကြွေးမြီ သန်းပေါင်းများ
စွာကို လျှော့ပစ်လိုက်တယ်ကွယ်၊ ပြီးတော့
ဂျပန်ဝန်ကြီးချုပ်ဟာလည်း မြန်မာနိုင်ငံမှာ စီးပွားရေး
ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေ အများ ကြီးလုပ်ဖို့
လမ်းဖွင့်ပေးထားတယ်ပေါ့။ အဲဒီ တော့ နောက်ဆိုရင်
ဂျပန်ကုမ္ပဏီ တွေ ဒီကို အများ
ကြီးလာရောက်ထူထောင်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီ အခါကျရင်
ကလေး တို့က ဂျပန်စကားတတ်ထားတော့
လက်ဟန်ခြေဟန်ပြုပြီး စကားပြောနေစရာ
မလိုတော့ဘူးပေါ့။ မြန်မာနိုင်ငံဟာ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက
သီဟတင်စိုးတို့ခေတ် ကလို
ဂျပန်ခေတ်ပြန်ရောက်လာတော့မှာ ဖြစ်ပေမယ် ဂျပန်တွေ
ရဲ့ ဒီတစ်ခါ လာခြင်းဟာ ကောင်းသော လာခြင်း ဖြစ်တာမို့
ကလေးတို့လည်း ဂျပန်စာကို အခုကစပြီး
အပတ်တကုတ်ကြိုးစားသင်ယူကြပါကွယ်"

"ဟိုက်..ယောရောရှိ၊ ယောရောရှိ"

ကျောင်းသူလေးများ က ဆရာမ ပြောသလို အပတ်တကုတ်ကြိုးစား
သင်ယူကြသလို ကျောင်းသားများ ကလည်း ကျောင်းသူလေးများ ၏ အပတ်
တကုတ်ကြိုးစားဟန်ကို ငေးမောကြည့်ရှုကြလေသည်။

မြင်း..မြင်း...မြင်း...မြင်း

ဆရာဦးအောင်ဝင်း ခေါင်းကုတ်နေပြီ။ သူ့အတွက် ဆွဲပေးထားတဲ့
အတန်းချိန်က ညနေ ၅:၃၀ မှ ၇:၃၀ တဲ့။

အိမ် စောစောပြန်ချင်ပေမယ့် ရုံးတက်ရုံးဆင်းဝန်ထမ်းတွေ အဆင်
ပြေအောင် သူဌေးက ဆွဲပေးထားသော အတန်းချိန်မို့ မသင်ချင်လည်း သင်ရ
တော့မည်။

"ဆရာမရေ..ကျွန်တော် တော့ ဒီည သလနမအတန ဆင်းရတော့မယ်၊
ဆရာမ ပြန်ရင် ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်က အားသွင်းထားတဲ့ ဘော့နအ လေး အံဆွဲ ထဲ
ထည့်ပေးခဲ့ပါနော်"

"ကောင်းပါပြီရှင်"

*

"ကဲ..ဒီစာလုံးကို 'အ'လို့ ခေါ်တယ်၊ လိုက်ဆိုကြည့်ပါ"

"အ"

ဆရာဦးအောင်ဝင်း နောက်ထပ်တစ်လုံးပိုက်ဘုတ်ပေါ်မှာ ဆွဲပြလိုက်၏
။

"ဒီစာလုံးကတော့ 'အိ'လို့ ခေါ်ပါတယ်"

"အိ"

"ဒါကတော့ 'အု' ပေါ့"

"အု"

ဆရာမရွှေစင်ကတော့ ဆရာဦးအောင်ဝင်းရဲ့ ဘော့နအ အောက်မှရည်း
စားစာကို တွေ့ သွားလေပြီ။ ဂျပန်လို ရေး ထားလေ၏။

ရွှေစင် ဆင်းဆေးစံ(ဆရာမ ရွှေစင်)

ဘိုခုနီဝ ခိမိဒဲရိုက အိနိုင်း(ငါ့ဘဝမှာ မင်းကလွဲပြီး မရှိဘူး) ခိမိစအဲ
အိရဲဘ နနီမိုးအီရနိုင်း(မင်းသာရှိရင် ဘာမှမလိုဘူး) ခိမိနေ့အိခမ်ဝို
ခိခဆဲတွဲခုဒါစိုင်း(မင်းရဲ့သဘောထားကို သိပါရစေ)
အောင်ဝင်းဆင်းဆေး(ဆရာအောင်ဝင်း)

"တောက်"

အလုပ် ဝင်တာမှ တစ်ပတ်ကျော် ရှိသေး၊ သူမကို အမျက်တော် ရှု အောင်
ရမ္မက်ခေါ်ဆွဲတဲ့ ဦးအောင်ဝင်းပါးပေါ် လက်တော် ချင်စိတ်ကိုမနည်း
ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

ဒါပေမယ့် မပြန်ခင်မှာ တော့ စာသင်ခန်းရဲ့မှန်ပြတင်းပေါက်ရှေ့ ရပ် ပြီး
အထဲမှာ စာသင်နေတဲ့ ဆရာသမားကို လက်ဝါးထောင် အံ့ကြိတ်ပြလိုက် ပါသေး၏ ။
ဆရာသမားက မြင်သော်လည်း မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်ကာ ကျောင်းသားများ ကို
စာဆက်သင်နေသည်။

"ဟောဒါက 'အဲ'လို့ခေါ်တယ်ကွယ့်"

"အဲ"

"ဟောဒါက 'အို'ပေါ့"

"အို"

*

အခန်း (၄)

"ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဆရာအောင်ဝင်း၊ ကျောင်းသားတွေ ကို စာလုံးအမှားကြီးတွေ သင်ပေးတယ်တဲ့၊ ဒါ ဘာသဘောလဲ"

"ကျွန်တော် လည်း ရေး တုန်းက အမှန်ရေး တာပါပဲ သူဌေး၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းဆင်းမှပြန်ကြည့်မိတော့ ကျွန်တော် ရေး တဲ့စာလုံးတွေ က ဘာကြောင့် လွဲနေရတာ လဲဆိုတာ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေတာ"

"ဆရာ မူးနေပြီထင်တယ်"

"ကျွန်တော် မသောက်ရသေးပါဘူး..အဲလေ..မသောက်တတ်ပါ ဘူး သူဌေး၊ ဒီကိစ္စက တော် တော် ထူးဆန်းနေတယ်"

"တော် ပါဗျာ။ ကိုယ့်အမှားကို ဝန်မခံချင်ဘဲနဲ့ အရူးကွက် နင်းမနေ ပါနဲ့၊ ဆရာက ဆရာမရွှေစင်ကို ရည်းစားစာပေးပြီး ရင်တွေ ခုန်နေလို့ အမှား မှာ အယွင်းယွင်း ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား"

"ဗျာ"

ဆရာဦးအောင်ဝင်း ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းလေး ဖြစ်သွားသည်။

"ဆရာမက ဖုန်းဆက်တိုင်ပြီးသွားပြီ၊ ရှက်လွန်းလို့ ဒီနေ့ ခွင့်ယူပါရ စေတဲ့၊ ကဲ..ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ကျွန်တော် အိမ်လိုက်ခေါ်ပေးပါ့မယ်"

"ရမလား၊ ပိုဆိုးသွားမှာ ပေါ့၊ အဲဒီ တော့ ဆရာမရွှေစင်ရဲ့ဒီနေ့ ၁နာရီ ကနေ ၃နာရီအတန်းကို ဆရာ အစားဝင်သင်လိုက်တော့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ကဲ..ရပြီ၊ သွားတော့"

ဆရာအောင်ဝင်း သူဌေးရုံးခန်းထဲက ထွက်လာတော့

နခနစအသညဌအ မလေး ညချမ်းဖြူ လှမ်းနောက်လိုက်သေးသည်။

"လူပျိုကြီးကတော့ အပျိုကြီးကို အစွဲထုတ်နေပြီဟေ့၊ မကြာခင်အချိန် အတွင်းမှာ စိန်ပြေးလိုက်တမ်းကစားတာ ကြည့်ရတော့မယ်"

ခုလောလောဆယ်တော့ ဆရာမရွှေစင် ဆရာဦးအောင်ဝင်း လက် ချက်ကြောင့် အိမ်ထဲမှာ တူတူပုန်းနေလေပြီ။

*

"သမီးရေ အပြင်ကို ခဏလောက်ထွက်ခဲ့ပါဦးကွယ်၊ အမေ အမဲသား နဲ့ ပဲကုလားဟင်း ယူလာတယ်၊ လာစားပါဦး"

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖိလွှာက သော့ ခတ်ထားသော တိုက်ခန်းရှေ့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုခေါ်နေမှန်းမသိ။

သူ မျက်နှာမူရာအရပ်မှာ ဘယ်သူမှရှိမနေသော် လည်း သူပြောပုံဆိုပုံ က တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေသည့်နှယ်။

မကြာပါ။ သော့ ခတ်ထားသော သံတံခါးကြီး အနည်းငယ်လှုပ်ခတ် သွားသလိုရှိပြီး ထိုအမျိုးသမီးလည်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ -

'ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး'

သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော အမဲသားဟင်းနှင့်ထမင်းပန်းကန်ကို အငမ်းမရ မျက်လုံးပြူးကြီးများ နှင့်စိုက်ကြည့်ကာ

"ဟီး...ဟီး...မီးမီး ကြိုက်ကြိုက်"

လက်တစ်ဆုပ် တစ်ဆုပ်ကို အကြီးကြီးနှိုက်၍ ပါးစပ်ထဲ ထည့်ကာ

တတီးတီး ရွှိုက်တော့သည်။

'ပလပ်...ပလပ်...ပလပ်...ပလပ်'

ပါးစပ်ကို ကျယ်ပြန့်စွာဖြင့် လျှာကို အရှည်ကြီးထုတ်ကာ မျက်လုံး
ကြီးပြူး၍ စားနေပုံက ဖားပြတ်မကြီး အစာနှင့်နေသလို။

အမှန်တော့ အဲဒီ အမျိုးသမီး သရဲစီးနေမှန်း မည် သူမှသတိမထားမိ
ခဲ့ပါချေ။

ပန်းကန်ထဲက ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ ပြောင်သွားသည်နှင့် လူတစ်
ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကျကာ မျက်လုံးတွေ စင်းသွားသည်။ ထို့နောက် -

"အင်း..အင်း..ဟင်း...ဟင်း"

သူ့ရှေ့မှ ပန်းကန်ကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး -

"ဪ..ငါ့သမီးလေး ဗိုက်ဝသွားပြီ၊ တော် တော် ဆာနေလို့ ထင် တယ်၊
ထမင်းတစ်စွေတောင် မကျန်ဘူး၊ သနားစရာပဲ။ အမေ ကျေနပ်ပါပြီ ကွယ်၊
နောက်နေ့တွေ လည်း ဝတ္တရားမပျက်စေရပါဘူး"

ထို့နောက် ပန်းကန်ကိုကိုင်ကာ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လှေ
ကားထစ်အတိုင်း ဆင်းသွားလေသည်။

အချိန်က ည ၁၀:၀၀ နာရီလောက်။

*

အခန်း (၅) ဒေါက်..ဒေါက်...ဒေါက်

"ဝင်ခဲ့လေ"

ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်

"ဝင်ခဲ့ပါ"

ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်

"ဝင်ခဲ့ဆို"

ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်

ဆရာဦးအောင်ဝင်း စိတ်မရှည်တော့ဘဲ စာသင်ခန်းတံခါးပေါက်ရှိ ရာ
သွားပြီး တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်တော့

"ဟာ"

အပြင်မှာ ဘယ်သူမှရှိမနေ။

"တစ်ယောက်ယောက် နောက်ပြီး ပြေးပုန်းနေတယ်ထင်တယ်"

ပါးစပ်က တိုးတိုးလေးကြိတ်ဆဲလိုက်၏ ။

"မသာ..လက်ယားနေရင် ကိုယ့်ကိုယ် အန်စာခေါက်နေ"

ပြောပြီး မကြာပါ။ဆရာအောင်ဝင်း အထဲပြန်ဝင်ပြီး စာသင်ရန် ဝှိုက်
ဘုတ်ရှေ့ ရပ်လိုက်သည်နှင့်

"ဟာ"

ကျောင်းသားတွေ ပါးစပ်က ကျယ်လောင်သော အမေဋီတ်သံကြောင့်
ဘာများ ဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဟု ဆရာအောင်ဝင်း နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ

"အောင်မယ်လေး"

ကျောင်းသူတွေ အားလုံး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ ခေါင်းငုံ့လိုက်
စဉ် ကျောင်းသားတွေ က ဆရာအောင်ဝင်း ခါးအောက်ဆီကို ပါးစပ်အဟောင်း

သားနှင့် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တော့

"အား"

ဆရာအောင်ဝင်း ကိုယ့်အောက်ကိုပြန်ငုံကြည့်ပြီး ရှက်သွေးတွေ ဖြန်း
ခနဲ တက်ဆောင့်သွား၏။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကျွတ်နေမှန်း မသိသည့် ပုဆိုးက ခြေမျက်စိ
နားမှာ ပုံလျက်သား။

အဲဒီ အချိန် ဆရာမ ရွှေစင်ကလည်း ရုံးဆင်းရန် အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်
အလျှောက်၊ အထဲမှ အသံတွေ ကြား၍ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းအကြည့်၊
ဆရာသမားက ပုဆိုးကျွတ်နေတာနှင့် ကွက်တိ။

"အိုးမလေးတော့"

အသံတွေ တောင် အမှာ :မှာ :အယွင်းယွင်း ဖြစ်ပြီး ထဘီကိုမ,ကာ အိုး
နင်းခွက်နင်း ပြေးဆင်းလေသတည်း။

*

သူဌေးခင်ဗျား-

ကျွန်တော် စာသင်လာတဲ့ ၁၀နှစ် အတွင်း : ကျောင်းသားတွေ ရှေ့မှာ
ပုဆိုးကျွတ်ကျပြီး အရှက်ကွဲတာ ဒါ ပထမဆုံးပါ။ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ပါဘူး။
ကျွန်တော် က ပုဆိုးကို ခိုင်ခိုင်ဝတ်တတ်တဲ့သူပါ။ ခုတော့ တစ်ယောက်ယောက် က
ဆွဲချွတ်လိုက်လို့ကျွတ်သွားသလို ပုံလျက်သားလေးပါပဲ။ ကံကောင်းတာက
ရုံးဆင်းရင် ရေသွားကူးဖို့ ရေကူးဘောင်းဘီလေး ဝတ်လာမိတာပါ။ ခါတိုင်း လိုဆို
သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ အခုလည်း အရှက်ကွဲသွားတာပဲမို့ ဒီမျက်နှာနဲ့ဘယ်လို မှ

စာသင်လို့မရတော့ဘူး၊ သင်လည်း မသင်ရဲတော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အလုပ် ထွက်ခွင့်ပြုပါ။

ဆရာအောင်ဝင်း

သူဌေးဦးနေကမ္ဘာကျော် သူ့ရဲ့စားပွဲပေါ်က အလုပ်ထွက်စာကို စိတ် မသက်မသာကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏ ။

"ဟူး..အလုပ်က စ,မယ် မကြံသေး၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ က ကြုံပြီ၊ နောက်ထပ်ဆရာတစ်ယောက် အမြန်ဆုံးရှာမှရတော့မယ်"

*

အခန်း (၆) ၊ တို့များ တောရွာမှာ
ကွယ်..ချိန်ညနေစောင်းလေးဝယ် အပေါင်း
အသင်းနဲ့ရေခပ်လာတယ်..ထုံးစံပါ ကိုကိုရယ် ၊

ဆရာဦးမင်းသူ ဂျိုက်ဘုတ်ပေါ်မှာ စာရေး နေစဉ် အနောက်မှ ကြား
လိုက်ရသော သီချင်းသံကြောင့် လှည့်ကြည့်သလို ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ
ကလည်း အဆိုရှင်ကို လိုက်ရှာသည်။

"ဟေ့..ဘယ်သူ သီချင်းဆိုနေတာလဲ၊ စာသင်ချိန်ကြီးမှာ ၊ ဒါ KTV
မဟုတ်ဘူး၊ တိတ်တိတ်နေ"

အသံကတော့ ခဏမျှ တိတ်သွားပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဆရာ ဂျိုက်
ဘုတ်ဘက် မျက်နှာပြန်လှည့်သည်နှင့်

"ဆရာကြီး သမ္ဘာကြီး မော်တော် ဆိုင်ကယ်စီး၊ မစီးတတ်လို့ချော်လဲ
ဘဲဥနှစ် လုံးကွဲ..ဟဲ..ဟဲ..ဟဲ"

"ဟား..ဟား..ဟား..ဟား"

ဒီတစ်ခါကြားလိုက်ရတဲ့ သီချင်းသံကတော့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့။ ဆရာဦးမင်းသူ ဒေါသထွက်ပြီး အသံရှင်ကို စစ်တော့သည်။

"ဟေ့...ဒီအတန်းမှာ မိန်းကလေး အားလုံး ရှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဘယ်သူဆိုတာလဲ မှန်မှန် ဖြေနေ၊ ငါ့ကို ပြောင်သလိုနောက်သလို မလုပ်နဲ့၊ နင်တို့ရှေ့မှာ ရပ်နေတာ စာသင်တဲ့ဆရာ၊ ပါချီပါချက် မဟုတ်ဘူး၊ မလေးမစား မလုပ်နဲ့"

ဆရာကြီး အဲဒီ လို ကောနေတဲ့အချိန် ကျောင်းသူတစ်ယောက် ရုတ်တရက် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားကာ ဆရာကြီး ကို မျက်စောင်းခဲ၍ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ခြေထောက်နှစ် ချောင်းကို ချိတ်ထိုင်လိုက်သည်။

ဆရာကြီး က ထိုကျောင်းသူကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ

"မေမျိုးသူ၊ နင် စာသင်ခန်းထဲမှာ ဘယ်လိုစတိုင် နေတာလဲ၊ ခုချက် ချင်း ပြန်ပြင်ထိုင်စမ်း"

ဆရာကြီး ရဲ့အမိန့်ပေးသံ ကြားသော အခါ မေမျိုးသူဆိုသော ကျောင်းသူက ပြန်ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဆရာကြီး ကို ကျောပေးလျက်၊ အနောက်ဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ ။

'ဟား..ဟား..ဟား..ဟား'

မေမျိုးသူ၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ တဝါးဝါး ရယ်ကြသော အခါ ဦးမင်းသူ ဒေါသတွေ မထိန်းနိုင်တော့။

"မေ...မျိုး...သူ"

ဆရာကြီး ရဲ့အော်သံအဆုံးမှာ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ မျက်နှာ ရုတ်ခြည်းအရောင် ပြောင်းသွား သည်။

သူတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသော မေမျိုးသူ၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ တဖြည်းဖြည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဟန်တွေ အထင်းသားပေါ်လွင်လာပြီး အားလုံးလိုလို သံပြိုင်အော်လိုက်ကြ၏ ။

"အား"

ထို့နောက် ခုံပေါ်မှ ကိုယ့်လွယ်အိတ်တွေ တောင် ကိုယ်မဆွဲနိုင်တော့ ဘဲ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် စာသင်ခန်းအပြင် အလှအယက်ပြေးထွက်ပါလေတော့ သတည်း။

"အီး...ဟီး...ဟီး"

စာသင်ခန်းထဲမှာ ဆရာကြီး နှင့်မေမျိုးသူ နှစ် ယောက်တည်း။

မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ခေါင်းကြီးငုံ့ထားသော သူ့ကျောင်းသူ ကို ဆရာကြီး အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်းများ စွာနှင့် တစ်လုံးချင်း တိုးလျှော့ခေါ်သည်။

"မေ..မျိုး...သူ"

ပြန်ထူးသံ မကြား။ ထိုအချိန် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့အိတ်ထဲမှ ဖုန်း Ringtone အသံမြည်လာ၏ ။

"နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ"

ဆရာကြီး ဖုန်းသံကို ဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘဲ မေမျိုးသူရဲ့ ပခုံးကို အနောက်မှ မရဲတရဲ တွန်းကြည့်လိုက်သည်။

"ဝုန်း"

မေမျိုးသူ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေခွေကလေး လဲကျသွားတော့သည်။

